

градъ като испроводи за неговъ намѣстникъ Софійскій Попъ Тодора. — Още по-чудно явление са показа въ Скопска-та Епархия. Ненадѣйно безъ да е ставало нѣкое важно неспоразумѣние между население-то и Н. Пр. Г-на Доротей, Екзархия-та доби-ва извѣстие за оставка-та му и за негово-то безъ забава општва-ние за Русчукъ за да са види съ тамошния Валия. Какви при-чини накараха тѣй нечаяно Г-на Доротей да остави Епархия-та си безъ намѣстникъ и до сега останаха неявни. Н. Пр. са вѣрна послѣ у Цариградъ, дѣ-то и престою цѣла година. Екзархия-та, за да не държи безъ Священноначалиникъ тази Епархия, избра ѝ за Митрополитъ Г-на Кирилла — Видинскій намѣстникъ.

На кратко, такова бѣше жалостно-то сѣстояние на тука изложени-тѣ нѣколко Епархии, въ кои-то неспоразумѣния-та въ нѣкои са изравниха, а въ други за жалость продължавать и до сега да сѣществувать. Читатели-тѣ виждатъ, че екзархийски-тѣ ни работи не отиваха добрѣ, а като владѣяха и въ сама-та Екзархия голѣми недоразумѣния както и поменахме вече, пов-таряме че въ Екзархия-та произлизаха тѣзи нерѣдовности само отъ това, защото всякой искаше да заповѣдва — на кѣсо да рѣчемъ, Н. Блаженство Екзарха, Г-нъ Антимъ I, не бѣше и не е окръженъ отъ миролюбиви сѣвѣтници, та ако и той да ис-каше да вѣдвори миръ поне въ столица-та, но нѣмаше кой да го слѣдва. Не можемъ да откажемъ, че Цареградски-тѣ Бѣлгари не знаяха отъ близо народо-черковни-тѣ ни работи и виж-даха убийствени-тѣ разногласия въ Екзархия-та камъ кадѣ во-дятъ, но и тѣ не можаха да хвѣрлятъ сичко друго на страна да станатъ и да спрѣтъ зло-то, а съ хладнокрѣвие-то си под-държаха това недоразумѣние. Наистина направиха постѣпка нѣколцина отъ Цареградски-тѣ Бѣлгари, като направатъ тай-но едно сѣбрание на 2 Май 1875, въ кое-то засѣдаватъ 11 души и разискватъ за народо-черковни-тѣ ни работи. Но това сѣбрание, както са и случи, не можаше да достигне до нѣщо добро, защото бѣше основано на произволъ. Безъ знание-то на народъ-тѣ, на Н. Блаженство, народенъ сѣборъ да сѣби-рашъ, ще рѣче беззаконно да постѣпвашъ. Ето защо това сѣ-брание са осѣди като беззаконно, не само отъ Екзархийскій-тѣ Сѣвѣтъ, отъ сами-тѣ цареградски Бѣлгари, ами и отъ цѣлий-тѣ Бѣлгарски народъ, кой-то доказа съ безчисленни-тѣ си про-тести до Екзархия-та, че той е буденъ и безъ негова-та воля нищо не трѣбва тайно да са работи.

Послѣ тѣзи приключения, зла вѣстъ иде по телеграфъ-тѣ въ София, че Н. Пр. Г-нъ Ловчанскій Дионисий са поминалъ.